

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **V.G.**, zastoupený JUDr. Zdeňkem Koschinem, advokátem se sídlem: Praha 5 – Smíchov, Štefánikova 48, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 30. 11. 2012, č. j.: 17952/12-1500-108439, č. j.: 17953/12-1500-108439, č. j.: 17955/12-1500-108439, č. j.: 17956/12-1500-108439, č. j.: 17957/12-1500-108439, č. j.: 17958/12-1500-108439, č. j.: 17959/12-1500-108439, č. j.: 17960/12-1500-108439, č. j.: 17961/12-1500-108439, č. j.: 17962/12-1500-108439, č. j.: 17954/12-1500-108439, č. j.: 17963/12-1500-108439,

t a k t o:

- I. Žaloby **se z a m í t a j í.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, č. j.: 17952/12-1500-108439 (dále též „rozhodnutí 17952“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na úrok z prodlení úhrady daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 3. 2009 ze dne 1. 10. 2012, který vydal pod č. j. 496386/12/001532108426 Finanční úřad pro Prahu 1 (dále jen „správce daně“).

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, č. j.: 17953/12-1500-108439 (dále též „rozhodnutí 17953“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na úrok z prodlení úhrady DPH za zdaňovací období od 1. 4. 2009 do 30. 6. 2009 ze dne 1. 10. 2012, který vydal pod č. j. 496398/12/001532108426 správce daně.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, č. j.: 17955/12-1500-108439 (dále též „rozhodnutí 17955“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na úrok z prodlení úhrady DPH za zdaňovací období od 1. 10. 2009 do 31. 12. 2009 ze dne 1. 10. 2012, který vydal pod č. j. 496416/12/001532108426 správce daně.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, č. j.: 17956/12-1500-108439 (dále též „rozhodnutí 17956“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na úrok z prodlení úhrady DPH za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 3. 2010 ze dne 1. 10. 2012, který vydal pod č. j. 496531/12/001532108426 správce daně.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, č. j.: 17957/12-1500-108439 (dále též „rozhodnutí 17957“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na úrok z prodlení úhrady DPH za zdaňovací období od 1. 4. 2010 do 30. 6. 2010 ze dne 1. 10. 2012, který vydal pod č. j. 496545/12/001532108426 správce daně.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, č. j.: 17958/12-1500-108439 (dále též „rozhodnutí 17958“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na úrok z prodlení úhrady DPH za zdaňovací období od 1. 7. 2010 do 30. 9. 2010 ze dne 1. 10. 2012, který vydal pod č. j. 496556/12/001532108426 správce daně.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, č. j.: 17959/12-1500-108439 (dále též „rozhodnutí 17959“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na úrok z prodlení úhrady DPH za zdaňovací období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010 ze dne 1. 10. 2012, který vydal pod č. j. 491687/12/001532108426 správce daně.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, č. j.: 17960/12-1500-108439 (dále též „rozhodnutí 17960“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na úrok z prodlení úhrady DPH za zdaňovací období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 ze dne 1. 10. 2012, který vydal pod č. j. 491688/12/001532108426 správce daně.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, č. j.: 17961/12-1500-108439 (dále též „rozhodnutí 17961“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na úrok z prodlení úhrady DPH za zdaňovací období od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011 ze dne 1. 10. 2012, který vydal pod č. j. 491689/12/001532108426 správce daně.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, č. j.: 17962/12-1500-108439 (dále též „rozhodnutí 17962“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na úrok z prodlení úhrady DPH za zdaňovací období od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011 ze dne 1. 10. 2012, který vydal pod č. j. 491691/12/001532108426 správce daně.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, č. j.: 17954/12-1500-108439 (dále též „rozhodnutí 17954“), kterým bylo

zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na úrok z prodlení úhrady DPH za zdaňovací období od 1. 7. 2009 do 30. 9. 2009 ze dne 1. 10. 2012, který vydal pod č. j. 496407/12/001532108426 správce daně.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, č. j.: 17963/12-1500-108439 (dále též „rozhodnutí 17963“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na úrok z prodlení úhrady DPH za zdaňovací období od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011 ze dne 1. 10. 2012, který vydal pod č. j. 491692/12/001532108426 správce daně.

Žalobce ve výše uvedených obsahově totožných žalobách uvedl, že rozhodnutí 17952, 17953, 17955, 17956, 17957, 17958, 17959, 17960, 17961, 17962, 17954 a 17963 (dále též společně „napadená rozhodnutí“) nebyla zaslána do vlastních rukou žalobce. Napadená rozhodnutí byla zasílána do místa bydliště žalobce, jemu samému však předána nebyla, neboť byl pracovně mimo. Převzal je jiný příslušník jeho domácnosti, který jej na ně neupozornil a žalobce se o nich dozvěděl až 28. 2. 2013 (v bodě I. žalob uvádí žalobce datum 28. 3. 2013, v bodě II. žalob uvádí datum 28. 2. 2013). Žalobce v této souvislosti poukázal na § 40 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), z něhož vyplývá, že napadená rozhodnutí měla být doručena do vlastních rukou. V návaznosti na § 44 odst. 4 daňového řádu žalobce uvedl, že pokud nedošlo k doručení do vlastních rukou, je jakékoliv jiné doručení zcela vyloučeno a i za situace, pokud by se písemnost adresátu do dispozice dostala, hledí se na ni jako na nedoručenou a nedostatek doručení tzv. nemůže konvalidovat.

Žalobce uvedl, že uskutečňoval v roce 2008 jako osoba registrovaná k dani v SRN dodání zboží do tuzemska osobám, které nebyly plátcem ani osobou identifikovanou k dani, čímž uskutečňoval tzv. zasílání zboží podle § 18 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). Při překročení limitu pro zasílání zboží ve výši 1.140.000 Kč za kalendářní rok byl povinen dle § 108 odst. 1 písm. g) zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění platném do 31. 12. 2008, přiznat a zaplatit daň správci daně v tuzemsku. Limit překročil ke dni 26. 11. 2008 a stal se tedy k tomuto dni dle § 94 odst. 11 zákona o dani z přidané hodnoty plátcem DPH v tuzemsku. Podle § 95 odst. 12 téhož zákona byl povinen podat přihlášku k registraci k tehdejšímu správci daně nejpozději k datu uskutečnění plnění a uvést v ní všechna daňová identifikační čísla, která mu byla přidělena v jiných členských státech EU a další povinné údaje podle § 33 odst. 6 tehdy platného a účinného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), což žalobce v roce 2008 neučinil. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že od 1. 1. 2009 došlo k novele zákona o dani z přidané hodnoty, která se týkala uvedených ustanovení: § 108 odst. 1 písm. g), které bylo zrušeno; § 94 odst. 11, které bylo nahrazeno § 94 odst. 4, do kterého byl přesunut z § 108 odst. 1 písm. g) limit pro zasílání zboží ve výši 1.140.000 Kč; § 95 odst. 12 byl nahrazen § 95 odst. 6.

Žalobce uvedl, že byl německým daňovým poradcem až počátkem roku 2009 upozorněn na existenci limitu pro zasílání zboží. Dne 24. 2. 2009 zaslal poradce mailem přihlášku k registraci v němčině Finančnímu úřadu pro Prahu 1 a přiložil jako přílohu vyplněnou přihlášku k registraci ze dne 19. 2. 2009 na formuláři Ministerstva financí. Použil však nesprávný formulář, který byl novelou zákona o dani z přidané hodnoty k 1. 1. 2009 určen již jen k registraci podle § 95 odst. 8 zákona (jen tzv. dobrovolná registrace), avšak nikoli pro registraci podle § 95 odst. 6 zákona (ve znění zákona do 31. 12. 2008 podle § 95

odst. 12). Nesprávně použitý formulář v roce 2009 byl však s výjimkou odkazu na dobrovolnou registraci obsahově zcela totožný s formulářem, který by žalobce vyplňoval v roce 2008, kdyby se registroval v zákonné lhůtě. Na tuto registraci správce daně jakkoliv nereagoval a pokud se o dobrovolné registraci zmiňuje, tak až o emailu v němčině ze dne 23. 4. 2009. Zde však konstatuje, že žádost o registraci byla podána bez přihlášky na řádném formuláři.

Žalobce podal dne 23. 4. 2009 v němčině a emailem žádost o registraci, kterou správce daně posoudil jako dobrovolnou. Emailem ze dne 28. 4. 2009 sdělil žalobci, že podání je nesrozumitelné a zaslal mu informace o registraci podle § 95 odst. 8 (dobrovolná registrace) zákona o dani z přidané hodnoty a informace o vrácení daně podle § 82 téhož zákona. Dne 25. 6. 2009 zaslal žalovaný žalobci výzvu k odstranění vad podání pod č. j. 218190/09/001902106566, protože na email z 28. 4. 2009 nedostal odpověď. Dne 21. 8. 2009 správce daně potvrdil, že obdržel úředně přeložené doklady (doklad o přidělení DIČ v Německu, výpis z živnostenského rejstříku v Německu) a neúplné údaje o bankovním účtu. Dále konstatoval, že neobdržel přihlášku k registraci na formuláři MF ČR a povinné údaje o zmocněnci pro doručování pošty v tuzemsku (§ 33 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků). Dne 29. 9. 2009 správce daně obdržel fotokopii přihlášky k registraci pro osoby, které nemají v tuzemsku sídlo, místo k podnikání ani provozovnu podle § 95 odst. 1, přičemž konstatoval, že nebyla podepsána oprávněnou osobou, když § 95 odst. 1 řešil registraci podnikajících osob se sídlem nebo místem podnikání v tuzemsku při překročení limitu 1 mil. Kč za dvanáct po sobě jdoucích měsíců, tj. limitu stanoveném § 6 zákona. Dále žalobce vyjmenoval další podání a výzvy vyhotovené správcem daně, kterými byl vyzýván k odstranění vad přihlášky k registraci plátce daně z přidané hodnoty. K postupu správce daně namítl, že výzvy správce daně či jeho jiné úkony k odstranění vad podání, a to nedoložení zákonem požadované adresy zmocněnce pro doručování v ČR, a to i kdyby tato povinnost nebyla daňovým řádem s účinností od 1. 1. 2011 zrušena, nebo neúplnost údajů o bankovním spojení, nebyly důvodem pro jeho nečinnost (§ 33 odst. 13 zákona o správě daní a poplatků). Dle žalobce v zákoně použitá formulace „nesplnil“ nezahrnuje jen naprostou nečinnost daňového subjektu, ale i případy, kdy je podání daňového subjektu neúplné nebo částečně chybně vyplněné a vykazuje tak vady podání. Nečinnost správce daně od 20. 4. 2010 do 27. 2. 2012 nebyla žádným způsobem zdůvodnitelná. Žalobce uvedl, že správci daně již z jeho podání ze dne 24. 2. 2009, zejména tehdy byla-li jeho přílohou vyplněná přihláška k registraci ze dne 19. 2. 2009, mělo být zřejmé, že byl ze zahraničí realizován úkon vedoucí k registraci. Za této situace měl podle § 33 odst. 14 zákona o správě daní a poplatků žalobce neprodleně registrovat z úřední povinnosti. Pokud by tak učinil, mohl by žalobce přiznání k DPH řádně podat a nemohl se tak ocitnout v prodlení s jejím zaplacením.

Žalobce uvedl, že výměry na úroky z prodlení za období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2011, které vydal správce daně, byly vydány neoprávněně, protože vycházely pouze z toho, že daň byla zaplacená později, než zaplacená být měla. Již nebyly hodnoceny příčiny, proč k uvedenému došlo, tj. nesprávný úřední postup, jehož důsledkem bylo, že žalobci nebylo umožněno daň vykázat a zaplatit. Bylo na správci daně, aby žalobci poskytl potřebnou součinnost. Z uvedených důvodů považuje žalobce vyměřený úrok za neoprávněný, a pokud žalovaný platební výměr správce daně potvrzoval, je jeho rozhodnutí v rozporu se zákonem. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na podrobné odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu. Žalovaný uvedl, že napadená rozhodnutí byla vydána dne 30. 11. 2012, dne 4. 12. 2012 byla předána k poštovní přepravě a

doručena byla žalobci dne 7. 12. 2012, jak vyplývá z údajů na dodejce. Při doručování do zahraničí žalovaný používal standardní předtištěné formuláře s dodejkou, které odpovídaly mezinárodním doručovacím standardům. Žalovaný uvedl, že lhůta pro podání žaloby proti napadeným rozhodnutím podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) marně uplynula dne 7. 2. 2013. Z tohoto důvodu navrhl žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V případě, že tak soud neučiní, žalovaný navrhuje žalobu zamítnout, neboť nedošlo k vydání nezákonných rozhodnutí. S odkazem na nedostatky v žádostech žalobce o registraci a na úkony správce daně směřující k jejich odstranění dovodil, že správce daně ze zákona nemohl registrovat žalobce k dani z přidané hodnoty již v roce 2009, a to v důsledku nedostatečnosti registrační přihlášky a nerespektování výzev nebo nedostatečného doplnění údajů ze strany žalobce. K vyměřeným úrokům z prodlení žalovaný uvedl, že argumentace žalobce je nesprávná. Žalobce byl povinen podle § 101 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty podat daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za příslušné zdaňovací období do 25. dne měsíce následujícího po skončení zdaňovacího období a ve lhůtě pro podání daňového přiznání měl povinnost rovněž daň zaplatit. V daném případě žalobce povinnost uhradit daň ve lhůtě její splatnosti nesplnil, a proto vznikl ze zákona za každý den prodlení úrok z prodlení. Žalovaný odkázal na ustanovení § 252 daňového řádu s tím, že platební výměr na úrok z prodlení má pouze deklaratorní povahu, povinnost hradit úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona. Rozhodné pro posouzení zákonnosti rozhodnutí je to, že daňová povinnost nebyla žalobcem uhrazena ve lhůtě splatnosti. Z povahy věci plyne, že v případě platebního výměru na úrok z prodlení daňový subjekt může brojit tvrzením, že daň zaplatil včas a řádně, případně že počet dnů byl odlišný nebo že výše úroku byla nesprávně vypočtena. Nevyměřením nebo prominutím úroku by správce daně jednal nezákonně. Napadená rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a obsahují předepsané náležitosti.

K pasivní legitimaci žalovaného soud uvádí, že s účinností od 1. 1. 2013 došlo zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů ke změně struktury správních orgánů pro výkon správy daní s tím, že odvolacím orgánem se stalo Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně. Z ustanovení § 19 odst. 1 zákona o finanční správě vyplývá, že Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu bylo zrušeno a podle § 20 odst. 2 tohoto zákona je žalovaným v dané věci Odvolací finanční ředitelství. Podle ustanovení § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Odvolací finanční ředitelství, považoval soud za žalovaného právě tento správní orgán.

Ve správním spise, který byl soudu předložen, se nachází podání žalobce ze dne 23. 4. 2009 v německém jazyce, na které správce daně reagoval dne 28. 4. 2009 zasláním informací k podle § 95 odst. 8 zákona o dani z přidané hodnoty k vrácení daně podle § 82 zákona o dani z přidané hodnoty. Dne 25. 6. 2009 vydal správce daně pod č. j.: 218190/09/001902106566 výzvu k odstranění vad podání, kde žalobce vyzval, aby do 30 dnů ode dne doručení výzvy odstranil vady písemně nebo ústně do protokolu. Dne 29. 9. 2009 došla Finančnímu úřadu pro Prahu 1 přihláška žalobce k registraci k DPH pro osoby, které nemají v tuzemsku sídlo, místo podnikání ani provozovnu (§ 95 odst. 8 zákona), které nemají v tuzemsku sídlo, místo podnikání ani provozovnu, a to zpětně ke dni 26. 11. 2008. Stejnou přihlášku podal žalobce Finančnímu úřadu v Uherském Brodě, který ji postoupil dne 20. 11. 2009 z důvodu místní příslušnosti Finančnímu úřadu pro Prahu 1.

Správce daně vyzýval žalobce ještě třikrát (dne 16. 12. 2009, č. j.: 279188/09/001902109275, dne 5. 3. 2010, č. j.: 75934/10/001902109275 a dne 20. 5. 2010, č. j.: 179859/10/001902109275) k odstranění vad podání přihlášky k registraci DPH pro osoby, které nemají v tuzemsku sídlo. Jednalo se o výzvy k předložení adresy pro doručování písemností na území ČR, soupisu všech vystavených faktur v roce 2008, uvedení zmocněnce pro doručování v ČR, prokázání vzniku zdanitelného plnění k požadovanému datu registrace k 26. 11. 2008. Ve spise je dále založeno sdělení žalobce ze dne 16. 8. 2011, ve kterém žalobce mimo jiné uvedl, že má za to, že předložil požadované doklady. Stejně sdělení žalobce zopakoval v listopadu 2011. Dne 27. 2. 2012 vydal správce daně rozhodnutí o registraci, jímž žalobce registroval podle § 129 odst. 4 a § 130 daňového řádu a přidělil mu daňové identifikační číslo DIČ: CZ683027255. V tomto rozhodnutí správce daně uvedl, že se žalobce stal plátcem DPH s účinností od 1. 1. 2009.

Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce dne 30. 4. 2012 podal daňová přiznání k dani z přidané hodnoty za jednotlivá čtvrtletí roku 2009, 2010 2011. Dne 14. 5. 2012 vydal Finanční úřad pro Prahu 1 platební výměry na daň z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období, kdy vyměřené daňové povinnosti jsou totožné s daňovými povinnostmi v podaných daňových přiznáních. Dále vydal platební výměry na úrok z prodlení, kterými vyrozuměl žalobce o předpisu úroku z prodlení za jednotlivá zdaňovací období. Proti těmto platebním výměrům na úrok z prodlení se žalobce odvolal. V odvolání poukazoval na nesoučinnost správce daně při jeho registraci k dani z přidané hodnoty.

Žalovaný napadenými rozhodnutími rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené platební výměry na úrok z prodlení potvrdil. V napadených rozhodnutích žalovaný uvedl, že z registračního řízení vyplývá, že žalobce nesplnil povinnosti uložené zákonem o správě daní, se správcem daně ne vždy spolupracoval a značně komplikoval možnost správce daně s ním písemně komunikovat. K registraci žalobce k DPH došlo až dne 27. 2. 2012 se zpětnou účinností od 1. 1. 2009. Registrace se stala možnou až po nabytí účinnosti daňového řádu, který již neukládal povinnost uvést zmocněnce pro doručování v ČR. O registraci tedy nebylo možno rozhodnout v roce 2009, jak se domníval odvolatel. Podle § 101 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty měl žalobce povinnost podat daňové přiznání k DPH za zdaňovací období do 25 dnů po skončení zdaňovacího období a vlastní daňová povinnost byla splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání. Dne 30. 4. 2012 byla správci daně doručena řádná daňová přiznání k DPH za zdaňovací období 2009, 2010, 2011 a daňová povinnost byla uhrazena dne 27. 4. 2012. Vzhledem k tomu, že daňová povinnost nebyla uhrazena ve lhůtě splatnosti, za každý den prodlení vznikl úrok z prodlení, který správce daně sdělil žalobci napadenými platebními výměry. Podle § 264 odst. 14 daňového řádu se pro daň, jejichž původní den splatnosti nastal do dne 1. 1. 2011, uplatní úrok z prodlení podle zákona o správě daní. Žalovaný dále uvedl, že úrok z prodlení vzniká ze zákona s každým dnem prodlení a není dán prostor pro správní uvážení správce daně; výše úroku je pevně stanovena zákonem a nelze ji žádným způsobem moderovat či promíjet. Obdobně podle § 252 daňového řádu vznikla daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti. Úrok z prodlení byl splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti. Daňový řád v 259 uvádí, že daň nebo příslušenství daně lze prominout zcela nebo částečně, pokud zákon orgánu veřejné moci tuto pravomoc stanoví a v § 260 uvádí, že ministr financí může z moci úřední zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně pouze z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, nebo při mimořádných, zejména živelných událostech, přičemž takovým

rozhodnutím se promíjí daň nebo příslušenství všem daňovým subjektům, jichž se důvod prominutí týká. Zákon o dani z přidané hodnoty možnost prominout daň neobsahuje.

Vzhledem k tomu, že napadená rozhodnutí spolu skutkově souvisejí, Městský soud v Praze usnesením ze dne 9. 1. 2017 podle § 39 odst. 1 s.ř.s. podané žaloby spojil ke společnému projednání a rozhodnutí.

Soud se nejdříve věnoval otázce včasnosti podání žalob.

Podle § 40 daňového řádu se do vlastních rukou doručují písemnosti, pokud a) je den doručení rozhodný pro počátek běhu lhůty stanovené právním předpisem nebo rozhodnutím správce daně, b) tak stanoví zákon, c) tak určí správce daně.

Podle § 44 odst. 4 daňového řádu se písemnost určená do vlastních rukou adresáta doručuje přímo adresátovi. Nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, na adrese pro doručování zastížen, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem upozorní, aby si ji ve lhůtě 10 dnů vyzvedl.

Podle § 51 odst. 1 daňového řádu doručení písemností, které se doručují do vlastních rukou nebo jejichž převzetí má být potvrzeno adresátem, potvrdí doručující řádně vyplněnou doručenkou, která je veřejnou listinou.

Podle § 51 odst. 2 písm. h) daňového řádu doručenska obsahuje podle zvoleného způsobu doručování a podle okolností, které nastaly při doručování v případě doručování do vlastních rukou i způsob doložení oprávnění k převzetí písemnosti za adresáta.

Podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

K doručení napadených rozhodnutí žalobci a včasnosti podání žalob soud uvádí, že ohledně doručenky, která měla potvrdit, že žalobci byla do vlastních rukou doručena napadená rozhodnutí žalovaného, vznikly soudu i na základě námitek žalobce pochybnosti, zda žalobce opravdu dne 7. 12. 2012 převzal osobně napadená rozhodnutí a zda a jakým způsobem byla ověřována totožnost přebírající osoby ze strany německé pošty.

Podle ustálené judikatury platí, že pokud v řízení vystanou pochybnosti o doručení správního rozhodnutí, které mohou mít vliv na posouzení včasnosti žaloby, soud je povinen tyto pochybnosti v součinnosti se žalobcem (příp. žalovaným či třetími osobami) odstranit a postavit najisto, kdy bylo napadené rozhodnutí doručeno žalobci nebo jeho zástupci (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 Afs 54/2010 – 78), ze dne 21. 3. 2012, č. j. 6 Ads 20/2012 – 15, nebo ze dne 8. 9. 2011, č. j. 101/2011 – 74. Z tohoto důvodu vyzval dne 24. 9. 2013 soud žalovaného k doplnění správního spisu o zjištění, kdo předmětnou zásilku fakticky převzal. Na tento přípis soudu odpověděl žalovaný sdělením, že z podpisu na dodejce vyplývá, že zásilku převzala osoba, která se podepsala jako „Grass“. Žalovaný dále uvedl, že není schopen opatřit svědecké výpovědi zaměstnanců německé pošty, kteří by dosvědčili, zda osobou, jež předmětnou zásilku přebrala, byl žalobce nebo jiná osoba. Jiné údaje o přebírajícím (např. číslo dokladu totožnosti) nebylo možné dohledat, neboť žádnou databázi obsahující tyto údaje správce daně

nemá, Deutsche Post, AG tyto údaje nevyžaduje ani neeviduje a Česká pošta, s. p. tudíž není schopna takové údaje získat a předložit, i když zásilka byla k přepravě odevzdána právě jí. Znalecký posudek z oboru grafologie si správce daně ani žalovaný nevyžádal, neboť mají za to, že podpis na dodejce patří žalobci a tudíž tento také zásilku fyzicky převzal.

Vzhledem k tomu, že v daném případě není možné postavit najisto, že to byl právě žalobce, kdo napadená rozhodnutí dne 7. 12. 2012 převzal a jejich převzetí potvrdil podpisem na založené dodejce, je třeba při úvaze o dodržení lhůty k podání žaloby vycházet z tvrzení žalobce, že s napadenými rozhodnutími se seznámil až 28. 2. 2013 (případně 28. 3. 2013) a že žaloby proti napadeným rozhodnutím tak byly podány včas (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2014, č. j. 8Afs 57/2013 – 38). I když napadená rozhodnutí nebyla řádně doručena do vlastních rukou žalobce, skutečnost, že s nimi byl následně seznámen, že se dostala do jeho dispozice, o čemž svědčí i podané žaloby, znamená, že je možné je považovat za doručená.

Vzhledem ke shora uvedenému závěru o včasnosti podaných žalob soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán, a dospěl k závěru, že žaloby nebyly podány důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

V daném případě byl žalobce platebními výměry vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení za jednotlivá zdanitelná plnění (čtvrtletí) za roky 2009, 2010 a 2011.

Podle § 264 odst. 14 daňového řádu se pro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se uplatní úrok z prodlení podle dosavadních právních předpisů.

Podle § 63 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je daňový dlužník v prodlení, nezaplatí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Podle odstavce 2 téhož ustanovení daňovému dlužníku vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok z prodlení se uplatní nejdéle za 5 let prodlení. Podle odstavce 3 téhož ustanovení je úrok z prodlení splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním účtu se předepisuje do evidence do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti. Před tímto dnem se předepíše na osobním účtu zejména v případě, že je daňový nedoplatek, ze kterého vzniká úrok z prodlení, vymáhán, nebo pokud byl tento úrok uhrazen, nebo pro zjištění vratitelnosti přeplatku.

Podle § 252 odst. 1 daňového řádu daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.

Odstavec 2 téhož ustanovení stanoví, že daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den

příslušného kalendářního pololetí. Úrok z prodlení se uplatní nejdéle za 5 let prodlení. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti. Odstavec 3 téhož ustanovení stanoví, že úrok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti. Před tímto dnem se předepíše na osobním daňovém účtu zejména v případě, že je nedoplatek, ze kterého vzniká úrok z prodlení, vymáhán, nebo pokud byl tento úrok uhrazen, nebo pro zjištění vratitelnosti přeplatku.

Podle § 101 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty je plátce povinen do 25 dnů po skončení zdaňovacího období podat daňové přiznání na tiskopisu předepsaném Ministerstvem financí, a to i v případě, že mu nevznikla daňová povinnost, pokud zákon nestanoví jinak. Tuto lhůtu nelze prodloužit. Vlastní daňová povinnost je splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání, s výjimkou daně vyměřované v souvislosti s dovozem zboží podle [§ 20](#), u kterého je splatnost daně stanovena celními předpisy.

Žalobce namítl, že napadená rozhodnutí považuje za nezákonná z toho důvodu, že mu při registraci k dani z přidané hodnoty nebyla ze strany správce daně poskytována požadovaná míra součinnosti. Z tohoto důvodu byl formulář k registraci k DPH včetně všech požadovaných náležitostí a dokladů podán opožděně a správce daně vydal rozhodnutí o registraci po téměř třech letech od započetí komunikace žalobce se správcem daně ohledně registrace k DPH.

Při vyrozumívání o předepsání úroku z prodlení správce daně postupoval podle § 264 odst. 14 daňového řádu u daní, jejichž původní den splatnosti nastal do 31. 12. 2010 a předepsal úrok z prodlení podle § 63 zákona o správě daní a poplatků. Při předepisování úroku z prodlení v případě platebních výměrů za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 správce daně postupoval podle § 252 daňového řádu, neboť ve všech případech žalobce daňovou povinnost splnil opožděně. Daň z přidané hodnoty za všechna předmětná zdaňovací období byla zaplacená po lhůtě k podání daňového přiznání a tedy po lhůtě splatnosti. Žalobce, jak vyplývá z obsahu správního spisu, podal daňové přiznání za zdanitelná období roku 2009, 2010, 2011 opožděně, a to dne 30. 4. 2012, tj. v rozporu s § 101 zákona o dani z přidané hodnoty. K hrazení daňové povinnosti žalobce docházelo v těchto případech také se zpožděním (k 27. 4. 2012, 30. 4. 2012, 2. 5. 2012). Jelikož úrok z prodlení vzniká (jak plyne z § 252 daňového řádu; popř. z § 264 odst. 14 daňového řádu ve spojení s § 63 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků) přímo ze zákona, a to za každý den, po který nebyla platební povinnost splněna, tj. uhrazena, mají platební výměry na úrok z prodlení pouze deklaratorní charakter. Povinnost hradit úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona a správce daně platebním výměrem fakticky daňový subjekt pouze informuje o výši úroku. Zákonem je rovněž stanovena i výše úroku, kterou je povinen daňový subjekt platit. Správce daně tak nemá možnost svým rozhodnutím ovlivnit výši úroku z prodlení, nemůže jeho placení prominout, ani snižovat výši předepisované částky. Vydanými platebními výměry na úrok z prodlení Finanční úřad pro Prahu 1 toliko prohlásil skutečnosti již ze zákona nastalé. S ohledem na to, že zákon o správě daní a poplatků či daňový řád neumožňuje jakkoliv zohlednit důvody, které vedly k nesplnění daňové povinnosti daňovým poplatníkem, nelze považovat závěry vyslovené v napadených rozhodnutích o zamítnutí odvolání proti platebním výměrům na úroky z prodlení, za nezákonné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2007, sp. zn. 7 Afs 156/2006, jehož závěry lze vztáhnout i na tento případ). Pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí není právně významné, z jakých důvodů byl žalobce

registrován k dani z přidané hodnoty až v roce 2012. Rozhodná je skutečnost, že své daňové povinnosti nesplnil v zákonem stanovené lhůtě a že za pozdní platbu daně z přidané hodnoty je povinen zaplatit úrok z prodlení, jehož vznik a výše je stanovena zákonem.

Protože soud v projednávané věci neshledal, že by žalovaný při vydání napadených rozhodnutí porušil v žalobě označená ustanovení právních předpisů, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. ledna 2017

JUDr. Karla C h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová